

בוא תראה מה חרטטת

המשבר החקיקתי דרדר אותי לצריכה מופרזת של אקטואליה מבוקר ועד ערב * יותר מכל משגע אותי המחזור האינסופי של מילים חלולות שהשתלטו לנו על מסך הטלוויזיה * אז לקחתי פסק זמן ואספתי את כולן

"תראה מנחם, שמתי לך ביצה על יד הבורקס תרד" – לפחות בשתי השניות הראשונות עד שהיא נעלמת בגרון של מנחם ואז כבר אין מה לראות.

✘ "לפני הכל". עוד טריק שנועד ליצור הקרמה מלאה חשיבות עצמית לאמירה נטולת כל חשיבות. "עוד מעט אני אגיד משהו סופר מרתק, אינטליגנטי ומשנה תודעה, אבל לפני הכל חשוב לי להגיד שאני שמח להיות פה (ולמרוח זמן, אולי בינתיים באמת יעלה לי רעיון מה להגיד).

✘ "אגב". בכל פעם שלמראיין יש איזו אסור ציאיצה למושהו, או שהוא סתם מחפש תירוץ להיחמק משאלה קשה, הוא תוקע לנו את ה"אגב" שלו ואז ממשיך לבלבל את המוח כדי שהמראיין לא יפריע לו או יתעקש שהוא ידבר לעניין במי קום לברוח לסיפור על הירח דבש שלו בשנות השמונים בפלמה דה מיוורקה שאגב, נמצאת בצ'פון-מערב הים התיכון, לא הרחק מחופי ספרד.

✘ "בעצם". עוד מילה די מיותרת שאנשים תוקעים לך ללא צורך כדי להרוויח זמן. "מה שבעצם אני בא ואומר פה, ואגב, אמרתי את זה לא פעם ולא פעמיים, זה שבעצם אין לי מושג על מה אני מדבר".

✘ לעיתים אנשים משלבים בטקסט מילות חיזוק מיותרות שמחזקות בעיקר את הרצון לכבות את הרדיו. "ממש", "בהחלט", "ללא ספק", "יש לציין" וכמובן המילה "כמובן". אתה הרי מדבר אלינו עכשיו ואלא אם אתה רוצה לציין מישהו לשבח, אז מה יש לציין פה בדיוק?

✘ "למען האמת". פתיח לגניבת זמן ורעת, שאינו מעיד על כך שאכן בהמשך תיאמר איזו שהיא אמת מוחלטת, וליתר דיוק אנחנו צפויים כנראה לשמוע שקרים שאפילו פינוקיו היה מתבייש להוציא מהפה. "למען האמת, אני כבר שנים לא רואה ריאליטי, רק לפעמים מחוברים, הזמר במסיכה ונינג'ה והישרדות, שלמען האמת אני רואה משום שזה ניסוי חברתי מרתק ולא בגלל שיש שם בחורות בביקיני".

באותה קטגוריה של משמעות הפוכה נמצאים גם "תראו לי להגיד" (אני אגיד את זה מייד בלי לחכות לאישור מכך); ו"חשוב לי להגיד" (אתם הולכים לשמוע משהו חסר משמעות שהמצאתי לפני דקה בשירותים ואני אומר אותו בזמן שאני אוכל מנה סביח).

✘ "אין מה לעשות". עוד מתמודד בכיר בז'אנר, שנאמר כשדווקא יש הרבה מה לעשות, רק שלדובר אין כוח, רצון או אינטרס פוליטי לעשות אותו. יכול לשמש גם כפתיחה וגם לסיום משפט. מעין גרסה של "ככה זה". "אין מה לעשות, אין מספיק עובדים סוציאליים ומורים". דווקא יש מה לעשות – להכשיר עוד, לשלם להם משכורת כמו שצריך. אבל כשכולם עסוקים רק בלראוג לעצמם אז אין מה לעשות. וגם לי יש מה לעשות: בעיקר לעשות דברים אחרים חוץ מלהקשיב לתוכניות אקטואליה ב-10 בבוקר. ✘

yairn@israelhayom.co.il

אחריו ארשת של משמעות. כאילו הדובר עשה דרך עד שהגיע לתוכנה הגאונית, הרי הוא לא סתם אומר – הוא בא ואומר. אף פעם לא הבנתי לאן בדיוק הדובר בא ומאיפה הוא מגיע, האם זה אומר שהוא מתראיין מהרכב כך בזמן נהיגה, מה שמעורר רר את השאלות: האם יש לו דיבורית? והאם הוא לא יירדם על ההגה ברגע שהוא ישמע את הדברים המשעממים שהוא אומר?

✘ "תראה". כשלא ממליצים למראיין לבוא, מנסים לשכנע אותו "לראות" משהו. "תראה, האווירה בקואליציה דווקא

אחד הנזקים הגדולים ביותר שגרמו המאורעות של השבועות האחרונים, והתחרות בתחום בהחלט קשה, היא העובדה שהם דרדרו אותי לצריכה מופרזת של אקטואליה. כמו אלכוהוליסט שמתחיל לשתות כבר מהבוקר, אני מוצא את עצמי נכנס כמה פעמים ביום לאתרי החדשות. אני צופה בתוכניות בטלוויזיה כולל שש עם עודד בן עמי, חמש עם רפי רשף ושלוש עם מישהו שאני לא מזהה; שומע יותר מדי מבי-זקים ברדיו ושונא את עצמי על זה שאני מבזבז כל כך הרבה זמן על טקסטים צפויים.

כמאמר הגששים לפני חמישים שנה, "הם שואלים אותן שאלות ואנחנו עונים אותן תשרבות". שאלה: "למה לא לעצור לשבועיים את החקיקה, לעשות את זה בשום שכל ובהסכמה רחבה?" תשובה: "איפה הייתם בהתנתקות ובה" סכם אוסלו?"

יש גם שמירה מעצבנת על "איזון": "האם ארדי" ני מגנה את ההשתוללות בחווארה?" תשובה: "אני מגנה כל סוג של אלימות משני הצדדים". מה שמשגע אותי בעיקר בראיונות הרדיו והטלוויזיה הוא השימוש בכמויות המילים המיותרות שאינן אומרות דבר. זו מחלה של כולנו, ובתי החיילת, שגם היא שמה לב לשטריות שאנשים פולטים, אומרת שבצבא המנהג חזק במיוחד.

לטענתה, נוסף על "כאילו" ו"כזה" שיצאו מכל החורים כבר מזמן, מפקדים בצבא מכניסים את המילים "רגע", "שנייה" ו"כל דבר כזה או אחר" בכל משפט בלי קשר לכלום ובלי שום סיבה כזאת או אחרת.

נגיד: "אוקיי, שימו לב, בואו רגע נבין שנייה את הסיטואציה, וכל אחד יחשוב על דבר כזה או אחר..."

המילון ההפוך

אני יודע שאחרי השלשול המילולי בשידור חי של ח"כ אלמוג כהן, כולל המילה גגוז ואפקטים של עיזים וכבשים, זה מעט קטנוני להידבק לסתם מילים מיותרות של פוליטיקאים. אבל פסגה כמו של אלמוג לא שומעים כל יום, אפילו לא בדריה, ולפעמים צריך לחזור לשגרה האפורה ולעסוק בחיים עצמם.

✘ "בוא". מילת הקדמה שבניגוד למוכנה המקור, רי, לא מזמינה את המראיין להגיע אליך הביתה בתום השידור לקפה ועוגה, אלא מבקשת לערער על מה שנאמר ובעיקר לשים את המראיין הנרדניק במקום. כלומר כשאומרים למראיין "בוא", בעצם מתכוונים להגיד לו "לך". שלא לומר "לך חפש את החברים שלך".

לדוגמה: "בוא, תקשיב, בסה"כ מה שאני אומר זה שהם מג' זימים. זה הכל". מדובר בקרוב משפחה של "תקשיב" המתנשא ושל "זה הכל", שמגיע בסוף משפט ומנסה לסכם אותו במעמד צד אחד ובהחלטיות מטומטמת, ובעצם לא מסכם דבר.

✘ "אני בא ואומר". בניגוד לסעיף הקודם, הפעם הדובר הוא זה שמתנדב לבוא אפילו שגם הוא כמובן לא מתכוון לזוז ממקום למקום אלא סתם משהרר צירוף מילים שכולו חשיבות עצמית שמנסה להקנות למשפט המיותר והמשמים שמגיע

איור: עובדיה בנישו

אופטימית". בעצם, יש כאן ניסיון ליצור עם המראיין איזו פמיליאריות מזויפת, אף שברור ששני הצדדים לא רוצים לראות אחד את השני יותר בחיים. מדובר ללא ספק במילת פתיחה משונה, בעיקר כשמשתמשים בה בראיון ברדיו שבו אי אפשר לראות כלום.

היא מקבלת היגיון מסוים רק אם היא נאמרת בטלוויזיה והדובר באמת מראה משהו ויזואלי. למשל "תראה רפי, פה נפל העץ והירב לי את הגג רעפים", או כשמנחם הורוביץ בודק עוד סוג של בורקס, ומיקו מבורקס מיקו ובניו, אומר לו: